

ствената ѝ приятелка изглеждаше съвсемъ дребна и крѣхка. Само остриятъ взоръ на синитѣ ѝ очи издаваше будния умъ и страшната воля на Калояна.

— Защо не отиде? — госпожа Евпраксия наведе лицето си съвсемъ близо до това на сина си. Поглади леко главата му.

— И Белослава ще е тамъ...

Момъкътъ пламна и се дръпна отъ ржцетѣ ѝ. Отъ где знаеше майка му голѣмата му тайна? Започна да се разхожда съ голѣми, неспокойни крачки. Седна при книгата. Захвърли я. Отново почна да се разхожда. Следъ това изведнѣжъ грабна шапката си и изтича надолу.

— Где е коньтъ ми? — се чу следъ малко гласътъ му отъ двора.

— Нали каза, че нѣма да излизашъ? Пратихъ Никола на лозето.

Всички други коне на Сеславози бѣха откарани въ войската.

Добромиръ се спусна по стрѣмната пѣтека, която слизаше отъ Трапезица къмъ рѣката. Когато спрѣ предъ процепата на Боярски рѣтъ, лицето му горѣше като макъ. Бѣ тичалъ непрекъснато. Съ нетърпеливо движение той направи знакъ да снематъ моста. Скърцането на скрипцитѣ му се стори безкрайно. Стражата отвори главната порта.

— Отивамъ при царкинята...

— Княгиня Мария замина преди малко.

Сякашъ го лиснаха съ ледена вода.

-- Дъщерята на князь Белота заржча, ако дойдешъ, да ти кажа, че ще те чакатъ въ Света гора... — каза единъ войскарь и се усмихна.

— Но азъ нѣмамъ конь!

— Нищо. Поискай вѣтре отъ конюшната.

Момъкътъ подскочи като котка... Затече се презъ укрепенитѣ дворчета, зави въ лѣво къмъ жилищата на стражитѣ. Бѣше му весело и тежко едновременно. Тамъ, на нѣколко стѣпки отъ него, стоеше въ тъмница баща му. Ахъ, да можеше да го види поне за мигъ, да му каже нѣколко утешителни думи, да го ободри...